

προσφορά:
ΔΗΡΑΤΟ ΡΟΛΤΕΡ
YARDLEY
MACLAREN

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΚΗ ΚΡΙΣΙΣ

Τὰ Ι. Χ. Κυριακή παρὰ Κυριακή

Ἄπο σήμερα τὸ ὄριο ταχύτη-
τος τῶν αὐτοκινήτων ὑποβ-
ται γενικῶς στὰ 80 γλ
τὴν ὥρα. Ἀπαγορεύε-
περιτροπῆς στὰ ἐπιβ-
νὰ κυκλοφοροῦν τίς
(ἐκτὸς τῆς αὐριανῆς
λος τοῦ ἔτους. Συγγ

ΟΙ ΖΥΓΟΙ ἀριθμοὶ
σούν στις 18 Νοε
καὶ στις 16 Δεκ

ΟΙ ΜΟΝΟΙ ἀριθμοὶ
ρήσουν στις 25
9 καὶ στις 23

Ἄπο 1ης Ἰανου
μοσθῆ τὸ δελτίο
τῆς βενζίνης.

Ἄπο σήμε
στὰ πρατήρια
λοῦν βενζίνη
(ντῆζελ) σὲ
διασμός τῶν
γίνεται ἀπ'
ξερβουά

ἀληθεια ἢ μυθοφα;

ΤΗΤΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΥΣΙΜΑ

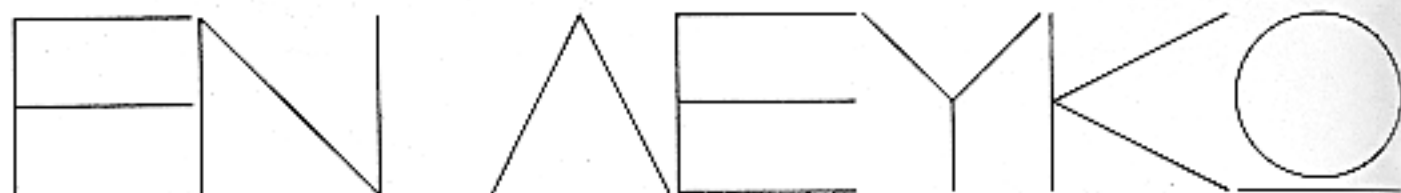
παραγματικοί ἔπέβαλαν περιορισμούς;

περιορισμοὶ στὴν κατανάλωση καὶ ἡ αὔξη
καυσίμων. Ὅπως ἀνέκοιχσαν ἐπίσημοι οἱ
Ἰλλὰς εἶναι μετοῦ τῶν κρατῶν γιὰ τὸ θέμα
ισμοὶ στὴν παραδῶσει τοῦ πετρελαίου, ἐνὶ
σκέλης στιγμῆς τοῦ πολέμου στὴ Μία. Ἀνα-
κλείου στὴ χώρα μας ἀπὸ τὴν διακοπήθηκε
αποσπῆται. Ἡδὴ, μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐχθρο-
τῶν λιραίων τῆς παλαιῆς ζώνης ἔχει σχε-
τῶς διαφαίνεται ὡς ποδὴ πιθανὴ ἡ ἐπινο-
τοῦ Ἰουδ.

σορὴ, χρειάζεται δὲ τὸ καθὼν ἡ-
ἐξήγηται ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση. Κυ-
ρίως χρειάζεται καὶ ἐξηγητὴ μὲ τὸν
σοσιότερο τρόπο ὅτι τὸ ἀλλοιῶμα
καὶ λειτουργοῦν στὴν ἴση μὲς ἔ-
χουν ἢ δὲν ἔχουν ἐπιπλοῦν τὴν συμ-
βατικὴ τους ὑποχρέωσις γιὰ παρα-
δῶσει καυσίμων στὴν ἰσχυρὴ ἀ-
γορά. Ἄν ὄχι, τί συμβαίνει;

Ὅσο γιὰ τοὺς περιορισμοὺς, δὲ
σχίσαν τοὐλάχιστον ἀπὸ ἄλλο εἶ-
γὴ γιὰ τὰ ὅποια ἀνεκρίθηκε ἕλε-
ρία πλογαγῶν, καὶ ἔτι ἀπὸ τὸ
ῥαίσμα τοῦ πῆχτων τῶν πτωχῶ
καὶ τῆς προσοικιότητὸς τῆς ἰσχυ-

Τὰ λουλούδια μύριζαν χμορφα. Τὰ δέντρα ἦταν πράσινα. Τὰ αὐτοκινήτῳκιὰ ἔτρεχαν στοὺς δρόμους. Οἱ ἄνθρωποι, περπατοῦσαν στοὺς ἡλιόλουστους δρόμους. Οἱ μέλισσες πετοῦσαν ἀπὸ ἄνθος σὲ ἄνθος. Στὰ γῆπεδα τὰ παιδιὰ ἔπαιζαν μὲ τίς πολὺχρωμες μπάλλες τους. Οἱ παιμποῦδες τὰ κοιτοῦσαν εὐτυχισμένοι. Οἱ γονεῖς διάβαζαν τὴν ἐφημερίδα τους. Ὁ ἥλιος ἔπαιζε μὲ τὰ σύννεφα.

Εἶπε ὁ μπομπῳς: «Πᾶμε μιὰ βόλτα στὴ θάλασσα!»

Εἶπε ἡ μαρά: «Ναί, πᾶμε μιὰ βόλτα στὴ θάλασσα!»

Καὶ πῆγαν μιὰ βόλτα στὴ θάλασσα... Στὴ θάλασσα ἔβρεξαν τὰ πόδια τους, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητό τους ἦταν σταματημένο πὸ πέτρα καὶ μάζευε ἥλιο. Μετά, ἀφοῦ μάζεψαν ἥλιο, γύρισαν ἄλλοι στὴν πόλη.

Ἡ πόλη ἦταν χμορφη. Τὰ σπιτία ἦταν φωτισμένα, διότι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἦταν εὐτυχισμένοι, ἐπειδὴ πέρασαν μιὰ χμορφη ἡμέρα. Τὸ δρόμυ οἱ κάτοικοι εἶδαν τηλεόραση.

Εἶδαν τὸ «Μπίνγκο» καὶ τὸ «Βρέστο καὶ ἄρτια», καὶ εἶδαν τὴ «Γειτονιά μας» καὶ τὸν «Ταξιδιώτη χωρὶς ὄνομα», μετὰ ἔφαγαν, καὶ τὰ παιδιὰ πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν.

Μόλις τὰ παιδιὰ ξάπλωσαν, οἱ μεγάλοι εἶδαν ἐμπομπές γιὰ μεγάλους, ὅπως «Ὁ ἄνθρωπος δίχως πρόσωπο», «Ἐφ Μαι Ἄι» καὶ «Ἱστορίες μυστηρίου». Τὰ παιδιὰ εἶδαν χμορφα ὄνειρα, γιὰ μέλισσες καὶ λουλούδια καὶ πολὺχρωμες μπάλλες.

Μετὰ, ὅταν τελείωσαν τὰ λουλούδια καὶ οἱ μέλισσες καὶ οἱ μπάλλες, εἶδαν ἄλλα ὄνειρα γιὰ ταξίδια στὰ ἄστρα καὶ γιὰ πολέμους μυστικοὺς καὶ χρωες καὶ δὲν ἔξερω τί...

Οἱ μεγάλοι κάθισαν ἄργα καὶ συνέχισαν νὰ βλέπουν τηλεόραση καὶ ν' ἀκοῦν μουσική ἀπὸ τὰ τετραφωνικά τους συγκροτήματα καὶ ἡ εὐτυχία ἔτρεχε ἀπὸ τὰ μπαζάκια τους, καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν, διότι κόντευαν νὰ σκάσουν.

Μερικοὶ σκέφθηκαν ὁσᾶρεστα πράγματα ἐπίτηδες, γὰ νὰ διώξουν λίγη εὐτυχία ἀπὸ πάνω τους. Ὅσοι τὸ παρόκαναν, ἄναψαν ἕνα τσιγάρο μὲ τὸ καρράνι τοῦ παλιοῦ σοῦπερ-φρέσκο, γιὰ νὰ θυμηθοῦν τὴν πολὺ καλὴ ἐποχή πὸ καίρονταν νὰ σιδερώνουν. Κι ἐκεῖ πὸ κάπνιζαν κι ἐπειδὴ τὸ εἶχαν παρακάνει, λέει ἕνας: «Πᾶμε σπιτί μου, νὰ δοῦμε τηλεόραση!» . «Ὁχι», λέει ὁ ἄλλος, πὸ εἶχε πλύνει τὰ δόντια του μὲ διαφανὴ ὀδοντόκρεμα, κι ἐνοιαθε σιγουριά, ἐπᾶμε σὸ δικό μου, διότι νοιῶθη σιγουριά ὅταν εἶμαι κοντά...»

«Μὰ αὐτὸ εἶναι μόνο γιὰ ὀδοντόκρεμες...», παρατήρησε ὁ ἄλλος. «Σιωστό», εἶπε ὁ πρῶτος. «Γι' αὐτὲς δὲν μιλάμε;». «Ὁχι!» φώναξε ὁ πρῶτος. «Ἄδεν μιλάμε γιὰ ὀδοντόκρεμες. Μιλάμε γιὰ τὸ σπιτί μου». «Ἄ!», εἶπε πάλι ὁ πρῶτος. Καὶ ἡ συζήτηση σταμάτησε ἐκεῖ, διότι αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ συζητήσεις ποτὲ δὲν ὀδηγοῦν πούθενά.

Ἡ ὥρα πέρασε ἔτσι χμορφα καὶ κανεὶς δὲν μιλοῦσε, μόνο ἔβλεπε καὶ ἀκουγε, κι ὅταν πέρασε ἡ ὥρα ἄλλοι πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν, γιὰ νὰ σηκωθοῦν τὴν ἄλλη μέρα νὰ πᾶνε ξεκούραστοι στὴ δουλειά τους...

Καὶ ἡ νύχτια πέρασε, καὶ ἦλθε ἡ ἄλλη μέρα, καὶ πάλι ὁ ἥλιος ἔλαμπε, καὶ οἱ μέλισσες πετοῦσαν ἀπὸ λουλούδι σὲ λουλούδι καὶ τ' αὐτοκινήτῳκιὰ ἔτρεχαν εὐχαριστημένα στοὺς δρόμους, καὶ ἄλλοι ἐπέμεναν νὰ τυρῖζωντα μὲ συνηθισμένα χυραφάκια, κι ὄχι μὲ λευίδες πὸ χυρῖζουν βαθύτερα ἀκόμη καὶ στὰ πὸ δύσκολα σημεῖα: ἐδῶ, κι ἐδῶ, κι ἐδῶ.

Οἱ μεγάλοι ἔσπινθησαν κι ἔστειλαν τὰ παιδιὰ τους σκολεῖο καὶ τὰ παιδιὰ πῆγαν σκολεῖο κι ἔμαθαν Ἄλφα, Βῆτα, Ὦμέγα, καὶ οἱ μεγάλοι πῆγαν στίς δουλειές τους καὶ δὲν ἔμαθαν τίποτε ἀπολύτως, διότι περίμεναν ὄλη τὴν ἡμέρα μὲ ἀγωνία τὴ συνέχεια τοῦ «Ἄνθρωπου Χωρὶς Πρόσωπο», τοῦ νέου, ἐκπληκτικοῦ, συναρπαστικοῦ θρῖλλερ, πὸ κρατοῦσε σὲ ἀγωνία τὸν πληθυσμό.

Καὶ ὁ ἥλιος πέρασε μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα, καὶ οἱ παιμποῦδες κοιτάζαν εὐτυχισμένοι, καὶ τὰ παιδιὰ ἔπαιζαν μὲ τίς πολὺχρωμες μπάλλες τους καὶ οἱ γονεῖς διάβαζαν τὴν ἐφημερίδα τους. Καὶ μετὰ νύχτωσε καὶ πῆγαν σπιτί τους καὶ κάθισαν μπροστὰ στὴν τηλεόραση καὶ εἶδαν τὸν ἄνθρωπο πὸ ἔπασσε τὸ τεῖχος τῆς ἀνωρυρίας, καὶ τὸν ἄλλον πὸ παρουσίασε τὸ θαῖμα τῆς τεχνολογίας μὲ τὰ 500 ὀπεραυτόματα προγράμματα καὶ μετὰ μίλησαν πάλι καὶ εἶπαν: «Ἐχει τίποτα νὰ φῶμε;»

Κι ἔφαγαν καὶ κοιμήθηκαν...

Τὴν Κυριακή πῆγαν οἱ μισοὶ στὴ θάλασσα καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ ἔμειναν σπιτί, περιμένοντας νὰ ἔλθῃ ἡ ἄλλη Κυριακή. Στὸ σπιτί τους ἀκουσαν τραγοῦδια, κι ἐκεῖ πὸ ἀκουγαν τραγοῦδια τοῦς ἔπασσε ὁ ὄπνος. Καὶ τὰ λουλούδια μύριζαν χμορφα. Τὰ δέντρα ἦταν πράσινα καὶ τ' αὐτοκινήτῳκιὰ ἔτρεχαν στοὺς δρόμους.

Οἱ μέλισσες πετοῦσαν, πετοῦσαν, πετοῦσαν, πετοῦσαν, πετοῦσαν, στοὺς ἡλιόλουστους δρόμους, δρόμους, δρόμους, δρόμους, δρόμους...